

Gerbiamajai Panevėžio Vyskupijos Dvasiškijai.

Šimtmetis, išsišakojęs milžinas ažuolas dygsta iš mažos gilės. Taip visi kilnūs, ypač meilės darbai išsiplėčia iš menkos užuomazgos. Svarbiausia šiandien labdarybės šv. Vincento Pauliečio draugija, paplitusi visame pasaulyje, buvo įsteigta 20 metų jaunikačio, Paryžiaus universiteto studento Fridriko Ozanamo su septyniais draugais.

1853 savo mirties metais Ozanamas apie draugijos pradžią taip yra papasakojęs Florencijos skyriaus susirinkime: „Matote prieš save vieną iš aštuonių studentų, kurie pirm dvidešimties metų, 1833 metais gegužės mėnesyje susirinko pirmą sykį po šv. Vincento Pauliečio globa Francijos sostinėje.“

„Mes tuokart buvome apsiausti ir užlieti klaidingų filosofijos bangų; mes norėjome ir buvo reikalinga patvirtinti savo tikėjimą prieš priekaištus, kuriuos darė jam įvairios klaidingos mokslo sistemos. Vieni mūsų studentai — draugai buvo materialistai, antri saint-simonistai, tretieji fourieristai, ketvirtieji deistai.“

„Kai mes — katalikai jiems, suklydusiems broliams, stengėmės priminti krikščionybės stebuklas, jie mums atsakydavo: Tiesa, jei kalbate apie praeitį, tuomet ji darė stebuklą; bet dabar krikščionybė yra mirusi; ir iš tikrųjų, ką darote jūs, kurie didžiuojatės, esą katalikai? kame yra darbai, kurie parodytų jūsų tikėjimą, kurie paragintų mus jį gerbti ir priimti?“

„Jie sakė tiesą; tas priekaištas per daug buvo užpelnytas. Tuokart mes sau tarėme: Gerai, tai į darbą! Mūsų darbai turi atitikti mūsų tikybą. Bet ką, ką turėtumėm daryti, kad butumėm tikri katalikai, jei ne tai, kas Dievui labiausia tinka? Būkime tad mūsų artimo globėjai, kaip Jėzus kad buvo, ir statykime mūsų tikybą po meilės priedanga.“

„Mes visi aštuoni susijungėme ta mintim ir vienodai pavydūs savosios brangenybės iš pradžios net nenorėjome atidaryti durų kitiems į mūsų draugiją; bet Dievas kitaip nutarė. Neskaitlinga ištikimų draugų draugija, kurią mes sugalvojome, pagrindiniuose savo bruožuose buvo branduolis didelės brolių šeimos, kuri turėjo paplisti...“

„Pradžioje vienas geras mano draugas, truputį pasidavęs saint-simonizmo teorijoms, pasigailėdamas manęs, tarė: — Ir ką jūs tikėtės įvykdyti? Jūs esate aštuoni vargšai, jauni žmonės, ir jus kėsinatės naikinti tą skurdą, kuriuo knibžda Paryžiaus miestas. Jei jūsų būtų ir kita tiek, vis tiek negalėtumėt nieko ypatingo nuveikti. O mes skiepijame idėjas ir sistemą, kuri pasaulį atmainys ir ant visados išvarys iš jo skurdą. Mes akies mirksnyje darome žmonijai tai, ko jūs šimtmečiais negalėtumėte nuveikti.“

„Jūs žinote, kur nuvedė tos teorijos, supainiojusios nelaimingąjį mano draugą. Mes gi, kurių jis gailėjosi, esame aštuonių vietoje viename Paryžiuje du tūkstančiai; mes lankome penkis tūkstančius šeimynų, tai yra beveik dvidešimtį tūkstančių asmenų, — kitaip sakant, ketvirtą dalį vargšų, kurie tilpsta to didelio miesto sienose.“

Iš Paryžiaus draugija veikia paplito po visą Franciją ir kitus kraštus. Dabar nebėra katalikiškos šalies, kur neveiktų šv. Vincento Pauliečio draugija. Visame pasaulyje 1930 metais bendrai buvo 11.103 draugijos skyriai; jie turėjo veikliųjų narių 154.825; aukų surinko 160.648.189 frankų, o išleido vargšams šelpti 166.833.479 frankų. Tai milžiniška suma!

Šiame gegužės mėnesyje sueina šimtas metų nuo to reikšmingo įvykio, kai Fridrikas Ozanamas sušaukė Paryžiuje pirmąją savo konferenciją ir padarė pradžią galingam katalikų labdarybės sąjudžiui, kurs reiškiasi visame katalikiškame pasaulyje per šv. Vincento Pauliečio draugiją. Tai buvo grūdas, kurs išaugo, pasidarė medis, išleido šakų; jo uksmėje džiaugiasi vargšai...

Tai reikšmingai sukaččiai paminėtu pavedu Gerbiamajai Vyskupijos Dvasiškijai 25 dieną, bent paskutinį gegužės sekmadienį atlaikyti šv. Mišias, pasimeldžiant už a. a. Ozanamo sielą, už mirusius ir gyvus draugijos geradarius, padaryti susirinkimą su paskaitomis ir sušelpti kuo nors ta proga parapijos vargšus bei našlaičius.

Bet geriausias jubiliejaus minėjimas tai draugijos plėtimas. 1929 m. ganytojiškame rašte buvau sakęs: „Kiekvienoje parapijoje, kur nėra kitos katalikiškos organizacijos vargšams šelpti, steigtinai šv. Vincento a Paulio draugijos skyrius; susidėjus kelioms parapijoms, statyti didesnėse vietose vienur vaikams, kitur seniems prieglaudai...“

1931 m. Lietuvos vyskupai bendru ganytojišku raštu ragino kunigus, kad visose parapijose būtų stengiamasi steigti šv. Vincento Pauliečio draugijos skyriai. Tuo tarpu vyskupijoje turime 84 parapijas, neskaitant filijų, o draugijos skyrių tėra 33. Lietuvoje yra 435 parapijos, draugijos skyrių vos 129. Taigi, dar beveik du trečdaliu parapijų neturi organizuotos bažnytinės labdarybės.

Duok Dieve, kad profesoriaus Ozanamo šimtametė darbo sukaktis patrauktų prie labdarybės inteligentus, kad bent antrajame šimtmečiuje vyskupijoje išsiplėstų ir įleistų šaknis žmonėse labdarybė. Šv. Vincento Pauliečio draugijos nariai turi būti pasaulionys — apaštalai; jie turi būti netiktai Katalikų Akcijos dalis, bet ir parodyti moderniems žmonėms, kad už vargšų stovi Dievas.

„Iš tikrųjų sakau jums: Kick kartų jus tai padarėte vienam šitų mažiausių mano brolių, man padarėte“, yra pareiškęs Kristus (Mat. 25, 40). Baigiu vieno žymaus rašytojo žodžiais: „Jei jus kas paklaus: kur yra Dievas? tai sakykite: Čia — ir padarykite labdaringą darbą“.

Vyskupas *K. PALTAROKAS*

Panevėžys, 1933. V. 15, Nr. 2343.

PKM GEK 3732
D 3539